

a sí. 1998-ban beszélgettünk, amikor megemlégették, hogy teniszeztek és síztek. Én akkor már oktattam és versenyzőkkel is dolgoztam. Megkérdeztem, mi lenne, ha elkezdeném felkészíteni versenyekre. Az elsődleges célunk az volt, hogy megmutassuk a sérült társadalomnak, hogy télen is ki lehet mozdulni a négy fal közül, el lehet menni sportolni, el lehet jutni a hegyekbe. A sport és a versenyzés volt az út, hogy kapjunk olyan médiahátteret, amivel tömegekhez tudunk eljutni.

– És hogy jutottatok el addig, hogy Sándor a téli paralimpián is részt vett?

– Miután 1998 augusztusában beszélgettünk, megbeszéltük, hogy októberben elkezdtünk együtt dolgozni, elkezdtük az edzéseket. Elmentünk Kaprunba, az első edzőtáborba, és ismerkedtünk a helyzettel. Azzal, hogy keresztesként hogyan jutunk fel a liftre, hogy tudunk szállást találni, hatalmas kalandokban vettünk részt. Elkezdtek az edzéseket. Egy szezon elment csak azzal, hogy készültünk a versenyekre. A következő évben kezdtünk el nemzetközi versenyekre járni. Végül sikerült elérnie a paralimpiai kvalifikációs szintet. 2002-ben első téli paralimpikonként részt tudott venni a Salt Lake City-i Téli Paralimpiai Játékokon. Ez volt az első eset, hogy magyar síző téli paralimpián részt vett. 2002 után Sándor még négy évet rááldozott a síelésre az életéből, és 2006-ban Vas Ágnessel – az első női téli paralimpikonnal – kiegészülve már ketten képviselték Magyarországot a torinói téli Paralimpián.

– Mikor kerültél kapcsolatba a Magyar Paralimpiai Bizottsággal?

– A 2000-es évek elején, amikor láttuk, hogy tudunk komolyabban foglalkozni a versenyzéssel. Ekkor megkerestem a síszövetséget és a paralimpiai bizottságot is, hogy miben tudnak segíteni. Innentől kezdődik az én paralimpiai pályafutásom és azóta is ott vagyok.

– Hogyan folytatódott az együttműködés az MPB-vel?

– Közel húsz éve vagyunk a magyar paralimpiai alpesi sícsapat vezetője, elmondhatom, hogy ezen idő alatt megéltünk öt téli paralimpiai ciklust és négy téli játékokon versenyzők sorát sikerült felkészíteni a versenyekre. Ez nem sikerült volna az MPB segítségével nélkül. Az évek alatt nagyon sokat fejlődött a sportágunk, ma már professzionális felkészülés szükséges az eredményes versenyzéshez és ebben velünk együtt haladt előre az MPB is. A fejlődés mellett mindig megkaptuk

az erkölcsi és anyagi támogatást is az évek alatt akár a hazai versenyek rendezéséhez, akár a nemzetközi megmérettetéseken való részvételhez.

– Ekkor már csak sérültekkel foglalkoztál?

– Párhuzamosan épekkel is foglalkozom. 2006-ig a Freestyle SE serdülő versenyzőit edzettem. Ekkor még ez volt a fő elfoglaltságom a parasportolók mellett. A serdülőbajnoksággal egy időben integráltan zajlott a paraversenyzők bajnoksága. 2006-ban jöttem el a Freestyle SE-ből és a saját klubomban kezdtem dolgozni. Ez a Holtpont SE. Az egyesület neve egy film címéből lett, ahol a szereplők szőrösök, mint ahogy az egyesület alapítói közül is többen. Az egyesület 2003 óta létezik, de aktívan 2006-tól működik. Ekkortól jöttek versenyző gyerekek a klubunkba. Síiskola nincs az egyesület mögött, kimondottan versenyzőkkel foglalkozunk.

2003–2006 között ifjúsági versenyzők felkészítését végeztem, velük a nemzetközi mezőnyben is megmérettettünk.

A 2010–11-es szezonban a serdülőválogatottnak voltam a szövetségi kapitánya és emellett 2010-ben Dani Gyöngyivel és Koleszár Balázssal mentünk a téli paralimpiára.

– Meséj kicsit róluk is!

– Balázs 2006 után hallott a lehetőségéről, ekkor keresett meg és 4 év alatt készítettem fel a paralimpiára. Gyöngyivel 2006-ban találkoztam Torinóban, ahol Lőrincz Krisztával látogatták meg a versenyeket, ezután kezdett el ő is sízni. Minden egyes téli paralimpiára úgy jutottak ki a magyar versenyzők, hogy megszerezték a szükséges kvalifikációs pontokat, nem pedig szabadkártyával. Balázs révén már volt egy álló kategóriás sízőnk, ő felsővégtag-sérült. 2011-ben jött Balogh Zsolt, egy látássérült versenyző, így már látássérült és mozgásukban korlátozott sportolók mindegyikével foglalkoztam.

– Egy látássérülttel nem lehet egyszerű az edzés és a versenyzés.

– Az első 2-3 szezonban én voltam Zsolt vezetője, mert nem találtunk olyat, aki vállalta volna az ezzel járó felelősséget és időráfordítást. 2012 telén–2013 tavaszán jött Bócsi Bence, aki nagyon alázatos módon átvette ezt a feladatot. Sajnos 2014-ben nem sikerült elérni a kvalifikációs szintet, ezért nem jutottunk ki a paralimpiára. Szocsiban nem volt magyar parasportoló. Zsolt és Bence

azonban nem adták fel, egyre jobb és jobb eredményeket értek el szezonról szezonra. 2018-ra sikerült megfutni a kvalifikációs szintet, így nem volt akadálya annak, hogy kijussanak Pjongcsangba Lőrincz Krisztával együtt. A látássérült síző és vezetője egy csapat. Még ha külön is kell regisztrálni őket, róluk csak csapatként lehet beszélni. Sajnos Bence ezután abbahagyta a vezetést, elfoglaltsága miatt nem tudta tovább vállalni. Ezért én visszaálltam Zsolt elé. Egy látássérült sportolót vezetni a pályán nagyon nagy felelősség. Nagyon nagy koncentrációt igényel és mind fizikálisan, mind mentálisan nagyon igénybe veszi az embert.

– Mi a legnagyobb nehézség ebben a feladatban?

– A vezető a vak síző szemé. Nekem kell megválasztanom azt az utat a pályán, amin biztonságban le tudom vinni, hogy ne érje őt sérülés. Ehhez olyan nyomvonalat kell választanom, ahol a legnagyobb biztonságban tudom vinni a pályán, eközben a versenyzőt is figyelmem kell, hogy hol fog fordulni és úgy kell az instrukciókat adni, hogy az én nyomomban tudjon menni. Ez egy igen bonyolult feladat. Nagyon sok kilométer kell a párosnak együtt megtenni ahhoz, hogy tökéletesen tudjanak közlekedni a pályán. Akár kapuk között, akár szabadon. Zsolt nagyon jól sízik. A külső szemlélők sokszor nem is hiszi el, hogy vak és nem lát semmit. Viszont az utat is meg kell választani, hogy hol fogunk kanyarodni.

Az idei szezonban sikerült egy új vezetőt találni Zsolt elé Simonffy Botond személyében.

– Attila, te ezt hol tanultad?

– Amikor Navratyil Sanyival foglalkoztam, ott is saját magunkat fejlesztettük. Nem voltak képzések. Azt tudtam, hogy egy ép emberrel hogyan kell dolgozni, milyen módszereket kell az edzéseken elővenni és ezt ültettük át a fogyatékos sízésre. A következő lépés az volt, hogy külföldi csapatokkal nagyon sokat tudtunk együtt edzeni. Onnan jött a visszacsatolás. Az évek alatt a paraversenyeken láttam, hogyan mennek a látássérült versenyzők, és több külföldi edző is segített a helyes út megtalálásában. Beálltam elé és próbálgattuk, hogy mit kell csinálni. Ebből alakult ki egy rendszer, amit fel

Azonosulni tudok a sérültekkel úgy, hogy az évektől hozott tudással tudom őket fejleszteni.